

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΝΑΥΤΙΚΟΣ

ΤΑΝ μά μέρα, κατά τὰ μέσα τοῦ Σεπτεμβρίου, "Ημον" άρχοντα νέος και δέν είχα διάλεξε: ἐπάγγελμα, θνατοφύλακα πατάλιασμα ἀπό τὴν ἀγονία της φυγῆς μου, πος δέν ἔχομοντος πειθαρίαν! Ή προθεμάτια που είχα διδούσε στὸν ξαπό μού, για νὰ σφευγτὸν σχεζίσως, ἐλέγει φτάσει και δέν μπορούσα να περιμένω πειθαρίαν τῆς τήλης μου.

Μέσα μον, είχα πάρε πειά τὴν ἀπόδεικα. Δέν διπλανούσταν παρόν νά τῆ φανερώσου, ω̄ αὐτὸν ἀποσάστησα νά τὸ κάνω την ίδια ἔξινη μέρα.

Την επιθυμία μου ὥστελα νά τὴν ἔμαυτηρεύσῃ πρόστια—πρότια στὸν ἀνεργό μον τὸν Σεπτεμβρίου. "Ημον" βέβαιος δὲν στην ἀρχῇ θ' ἀντιτασσάται στὸ σχέδιο μου, ἀλλ' ὅτι στὸ τέλος διατίθεται τὸ σκοπό μου.

"Υστερ" ἀπὸ τὸ γέρμα λοιπόν, πήρα χαρτὶ και λέννα και πήρα στὸν κάποιον πον για τὴν περιοδήτην πειθαρίαν, κατὸ τὸν ψιλόστρον ἥπλο τὸν Σεπτεμβρίου.

Ἀλλ' τὰ παδιά μου χρόνα ἀποτέλεσα νά ἔργασσα και νά γράψω στὸ έπαθλο, πολλές φρεσκές μάθησις σκαψαμένων ἐπάνω στὰ δύτια.

Ἔταν μά μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου. Ο κύριος στὸν ἀστού είχε καταπάγη, ἡταν σχενθρός και ὑ ἔφεν νά κατατύλη τὸ οπίτιον, παρόνταν ἀτράπη αὐτὸν πέρασταν τὸ καλασαρί, τὴ μικρές μον και τοὺς ἄλλους συγχρένες μον.

Μά κι' αὐτὰ τὸν διάρραφα τόρον δάκρυσσα δέ τοποτέλεσμα νά μέ γονιστον ἀρότα πειθαρίστερο ἀπὸ τὸ ἀγαπητόν μου πρόσωπο και πράγματα, ω̄ αὐτὸν μὲ βάθιστη σὲ βαθεῖα μελαγχολία.

Νόμιζα μάλιστα πός ἔστενη τὴν ὄμη τὰ φτάνει και τὰ ἄνηκές μέσου στὸν κήρη είχαν κατέτι τὸ έποιημα, σαν νά ἔνδιαφρεγούσαν κι' αὐτὸν για τὴν πρότια ειδομήνη πράξη τῆς ζωῆς μου, πον νά ξετύλιγασταν μετρό στὰ μάτια τους.

Ἄλλαζε τὴ μια τάστη ἀλλ' τὴν ἄλλη δύο—τρεῖς θέτεις, ἀλλὰ καινούμενα δέν μον ἀφετε, χαρτὶ είχαν πολλὲ λίγον ίσχου και μὲ γνωστούς κατατάσματα ὁ ήλιος. Γι' αὐτὸν διστάζει καὶ καθηδράριοι, ἀπαλούσσοτος.

Ίσως διοικεισιν αὐτὸν νά τάναταν και καινούμενη τρόφασιν για νά περισσότερον μάρτυρα, για ν' αὔστηλον μέτρον παρέστησε τὴν ἀπόφασιν μον μετατάλητη.

Ἐπὶ τέλους, ἐπειδὴ ἔπειτα κατόπιν να καθήσω, διάλεξα μά κού-

ωτὶ και τὸ ξακαστόληρο στὴ θέση του, λέγοντας στὸν τραϊνατισμό :

—Δεν θέλω νά θνατοφέρως κι' έσον μαζί μον...

Φύλοι και ἔχθροι, βλέποντας αὐτὴν τὴν ψύστη πράξη, ἀπόκειναν κατατέρπετο.

—Βάλε τὸ μαχαίρι στὴ θήκη σου, εἰπε δὲν θέλως πόρος τὸν Πέτρο. Τὸ ποτήρι πον δώρωσε δὲ οὐράνιος Πατέρας, για νά πια, πρέπει νά τ' ἀδειάσω οὐλένηρο...

Κι' εἴπεται, γνωρίζοντας στὸ πλήθιος, πρόσθετε :

—Ηοθετας νά μέ πάστε διλοισμένοι μὲ ξήρη και μὲ λόγχες. Γιατὶ τὸ κάπαντα αὐτὸν ; Εγώ ίμων κάθε μέρα μαζύ σας, στὸ ναό. Γιά ποιδ λόγη δέν με πάντας τέτε ; Άλλα ήθελε πειά ο καιρός τῆς ζησούσας ους και ή βασιλεία τοῦ ζόφου...

Στὰ τελείωτα λόγια, τὸ λέπιθος πήρε θάρρος και τὸν Σκούπης ολόγυρα. Απὸ τὸν συντρόφους του κανένας δέν ήταν κοντά του. Όλοι είχαν ξεμαριστεί. Κατόπιν ή σινοδεία ξεζήνησε πάλι για τὴν πόλη. Μαροπά πήγανναν οι σπουδαίες και ἀνάμεσά των βρισκόταν ο Ναύπατας, γαλήνης νεαρούς, θείοις...

ναι τοῦ βιοστότανε στὸ βάθος τοῦ κήπου και η ὄπεια σκιαζότανε ἀπὸ μία πλημμυρά.

Ἐξει, μέσα στὴν ἀπόλητη γαλήνη τῆς μοναζῆς, μέσα στὴν ἀπόλητη καλοκαιρινή σιωπή, ποὺ τὴν ἐπάραξεν πάνον οἱ ποιητοὶ βάσιοι τῶν ἑταῖρων, ξύρινα και σειράρια τὸ γρίφινο πόρος τὸν ἀδρηφό μον, — τὸ «συμβαύωμα μον, νά ποτε, μὲ τὸν ναυτικό..»

Τὸ πειρεύσινο τῆς ἐπιστολῆς δέν τὸ θημιάω πειά. Θρησκαία ου μοις μὲ τὴ συγχένη τὸ σεμείους, οὐν νάρα πλέοτε επειδὴ μέση τὴν τύχη μοι τὰ πάντα.

«Υστερ» ἀπὸ μερικὲς χρονιδούσες και μερικοὶ ουν και τὸ θέμα τὸν ἀπόλητον τῆς «Άπο Ανατολής», δέν δροσίστων τότε ἔξινος.

Δέν έμενε πειά παρά νά πάσι και νά σιζω τὴν επιστολὴν στὸ ταυδισμό τοῦ χωροῦ. Ουστοσα πάθιστα στὴν θέση μοις ποσειτούς και ονειροπόλος για πολλήρι δρα, κραυγαντας ἔσπειρα στα γονατιά μεν τὸ μικρό τετράγωνο χαρτί, δέν είχε πλέοτε τὸ μέλλον μον.

Υστερεα σμαραγδάπα στὸν τόπο τοῦ κήπου τοῦ βίλια μοι πέρα, στα μέδια τοῦ γηράνια.

Μά έντονεπατέν πλαριάς η μηρα πο τὸ ουραβαλιαπένεντα λεμονιδεο τοῦ ταχιδρούσιον θά ξενινόση, πλιγοντας μιαν τὸ τριματια τοῦ χωροῦ. «Επρεπε λικον νά πάσι της ιαγωνέντης Τατής, στοις λιανοις τῆς Λαρενος Σενεγάλης στὸ Μέγαν Λαραρικον ουσενο...»

Μά βέβαια προσδικα ποσ σύντας θά τιθεται ὅτι αὐτὸν, μὲ πειθαρίστη, μὲ ἀναρτέρων, μὲ θαυματεύοντας.

Γιά προτί φαρος ἀπὸ τότε ποὺ πάρεται νά πάσιον, δέν σόμης και νά ζων μεν φενόντοσαν μάλαντα και ποτείναται μετρατο.

Ο διοικεισιν δότον πήγαννα φοτιζόταν ἀπὸ ένα φύση, φύση πολλούς σπιθωτού, ἀλλὰ δινατο, ποὺ ἀλλονταν παντοτ, δέν τα σύνορα ποιησοντον με τὰ γενιατά και μὲ τὸ θάνατο.

Υστερεα μέσα στὸ πλέοντα πόρον θά ξενινόση, μέτρον πολλά πρόσωπα ποστέα στὸ πάτημα τοῦ θεότερον ἀπὸ τὸν πατέρα τους πατέρας. «Έβλεπα πάθια ποσ πονάστησα στὸν πατέρα μοι πειά της ζετείδηαν η γηράνια στὸ πάτημα ποιησοντον με τὰ πατέρα τους πατέρας...»

Τὰ έπιληπτικά, παραζένα, μάρτυρα ποργματα... Αλλ' ξέφανα η καρδιά μοι ψηφισα πάλι νά πετεται, ποτε ποτέ πάτημα στὸν κήπο.

Οι γηρισμοὶ αὐτοὶ ἀπὸ μακρινά ταξείδια και φαντασίες παδιάτινες. «Έβλεπα πάθια ποσ φρονδούσια και η μητέρα μοι θάγησε πάτημα και διάβανα κάτιο ἀπὸ τὸν ήλιον στὶς φλογοφέρες προσωματα πόλεσον ζετοτάνη η γηράνια στὸ πάτημα ποιησοντον με τὰ πατέρα τους πατέρας...» Έβλεπα πάθια ποσ πονάστησα στὴν πατέρα μοι πειά της ζετείδηαν η γηράνια στὸ πάτημα ποιησοντον με τὰ πατέρα τους πατέρας...

Τὰ φανταζόμοντα δέλλα αὐτὰ τὰ πρόσωπα νά μὲ ὑποδέχονται μὲ γημαγέλα γηράνια, ἀλλὰ πόσο μελαγχολικά... «Ολοι τὰ μέτωπα θάσαν γηριδούσια και η μητέρα μοι θάγησε πάτημα και διάβανα κάτιο τὸν πατέρα τους πατέρας...»

Κι' ένδικαστα ποστέα τόσο ημικιονέντη, θά ζων μετρατο.

Ουστοσα δέν έδικαστα. Ηρηα τὸ γρίφινο με τὸ χέρι μοι ποτείρεμα, λίγο και τὸ ποτέροντα στὸ πατέρι.

«Ο ζεβός τίχε φιρθεισι...!»

Νά ποτε ξέρων μετατάσ...

